

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números aïratsats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1⁴.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

UN MALALT DE CUIDADO.

—Aquest pobre té una *montpensieritis* y aquest mal lo portará á la sepultura.

AYRES Y DESAYRES.

QUEST any han sortit los misteris molt avants de Senmana Santa. Se deya que Isabel II y 'l duch de Montpensier duyan no se quin negoci entre mans, y 's donava per segur que don Práxedes, fent un cop d'home, havia posat una pila de kilòmetres de terreny entre aquests

dos personatges.

—D.ª Isabel II a Sevilla; D. Antón de Orleans a París, y D. Práxedes Matéu a taula, rosegant fins a las crostas lo pa del pressupost.

Algun diputat dels moltíssims que li están buscant las pessigollas, va demanarli explicacions de las sévas travessuras, y l'home del tupé va respondre:

—Al duch de Montpensier li he fet entendre la conveniencia de no acostarse a Espanya, a lo menos per ara.

Y 'ls periódichs ministerials afegian:

—Lo president del govern li ha demanat que no vingui, dirigintli una advertencia molt cortés, lo qual no implica que si hagués de dirli de una altra manera, també li diria, ja que D. Práxedes tindrà, si volen, molts pels al tupé; pero lo qu'és a la llengua no n'hi té gayres.

Y aixis varem quedar la senmana passada: que D. Antón de Orleans no 's mouria de París, y que havia pres la resolució de no acostarse a Espanya a lo menos mentres governés lo partit liberal.

Y cuidado que D. Antón y D. Práxedes son coneguts de Alcolea.

Y vels'hi aquí que a lo millor lo cunyat de D.ª Isabel II pren lo tren, atravessa la frontera y 's presenta a Espanya.

Y D. Práxedes?

L'home del tupé de moment ha caygut malalt... víctima de un fort catarro.

En las monarquías modernas sol haverhi moltes es-cletxas, per las quals hi filtran los ayres, y fins los desayres.

D. Práxedes no va tenir la precaució de teparlas, y ara com ara tús, estornuda y 'l coll y 'l nas li fan pessigollas.

Perque, segons contan, si 'l duch de Montpensier ha vingut a Espanya 's deu a una invitació que per telégrafo va dirigirli una elevada dama que ocupa la casa més gran de Madrid y cobra 'l sou més considerable del pressupost.

Qual dama va anarlo a rebre a la estació y ha tingut a bé passejarlo per Madrid en carretela descuberta.

Mentres D. Práxedes anava prenent tassas y més tassas de tila, y s'acotxava fins a la cima del tupé, perque no li vejessin la cara que féya.

¡Pobre D. Práxedes!

Y ara qué succehirá?

Suposan alguns que haventhi tal dessacort sobre un punt concret, entre la soberana y 'l ministeri, a aquest no li queda més remey que declarar-se en crissis.

D. Práxedes prou se arrapa als llensols; pero 'm sembla que resisteix inutilment.

Lo duch de Montpensier assegurava que no vindria a Espanya mentres governessin liberals; desde 'l moment que ha vingut, senyal que creu que 'ls liberals son a l'aygua.

¿Será veritat?

No tardarém gayre a saberho.

Los ayres de Madrid produheixen catarros; pero 'ls desayres de Palacio causan efectes més fulminants, y quan fereixen de plé a plé donan la mort.

Dificilment podrá resistir en Sagasta aquesta indirecta, per més que s'empenyés en fer com lo soldat rus del quiento, al qual no li bastava clavarli una bala al cos, sent precis ademés donarli una empenta per ferlo caure.

Avuy ja té la bala; l'empenta no tardará a rébrela.

Y consti que ho sentirem.

Som cada dia més amants del progrés pacífich, y desde l'hombrada de 'n Martos veyam ab satisfacció las tendencias expansivas ja que no resoltament democráticas del actual govern. Esperavam com candeletas lo sufragi universal, lo Jurat, lo matrimoni civil y otras reformas cada dia més necessarias, y 'ns haviam imposat per obtenirlas una conducta prudent, cauta, exemplar.

Tot aixó, si cau la fusió, en aquests moments s'haurá tornat aygua-poll. D. Práxedes sortirà del Palau de la Presidencia, emportantse 'n lo mateix falo, sense usar, ah que dos vegadas consecutivas s'ha instalat en aquell edifici, y temém que a la tercera ocasió de llansar al

ayre sas promesas, que per voluntat de algú ó per decret fatal de la sort no poden realisarse may, no trobará ningú que se l'escollí ó que se 'l prengui en serio.

Una vegada més quedará demostrada la incompatibilitat absoluta entre la democracia y la monarquia.

Lo que ha de ser tan fácil de alcansar dintre de una República, va fentse impossible dintre de las actuals institucions.

Cada vegada que s'acosta 'l moment de fer efectius los compromisos contrets, surt un destorp ó altre.

No sembla sinó que 'ls compromisos liberals de un govern monárquich estigan escrits sobre tristos papers de fumar. L'ayre que fa al passar, un personatge parent més ó menos pròxim de la persona que ocupa 'l trono, los fa voleyar y se 'ls emporta.

Naturalment, aixó no succehiria, si 'ls tals compromisos estiguessin inscrits en la conciencia nacional; si no hi hagués en lo país altre poder superior al del poble; en una paraula, si la nació estigués constituída republicanament.

P. K.

LA EXPLOSIÓ.

Dilluns, lo despaig del arcalde de Barcelona qu' estava inflat de gas, va reventar produhint un gran estrepit.

Prengu'n exemple los que s'inflan massa.

L'explosió sigué tremenda: 's desplomá l'artesonat, se destrossaren los mobles, se reventaren los balcones y caygueren dintre del pati interior de la Casa gran y a la Plaça de Sant Jaume una gran cantitat de desferres que causaren una mort y deu ó dotze ferits y contusos.

Las explosions sempre produheixen desastres.

No doném més detalls de la desgracia per haverlos publicat molt minuciosos tots los periódichs locals.

Consti no més que 'l fet revela 'l desordre que reyna en aquella casa. Allá tot se desborda, fins lo gas. La fortuna de la ciutat també s'está escapant de las canyerias...

¡Ay de Barcelona 'l día de la gran explosió anunciada per després que s'haja celebrat la Exposició universal!

EBO noticias de Tarrassa verdadera-ment sensibles.

En aquella laboriosa ciutat han sobrevingut algunas diferencias entre fabricants y teixidors que amansan produhir una huelga. No 's tracta de augment de jornal ni de rebaixa de horas de jornal: la causa de la desavinensa es més bé una petita qüestió de amor propi, que ni val la pena de parlarne.

Figürinse que tot es qüestió de fixar si s'han de cobrar ó no dos horas de jornal que 's van perdre un dia que no va donarse 'l gas, y la manera de cobrarlas.

Sembla impossible que una qüestió tan fútil pugá sobreposarse a la reflexió de uns y altres y produhir una perturbació tan dolorosa.

Una consideració que no es de la nostra cullita, sinó de la cullita de un senador:

«Hi ha jutjes de primera instancia, que no tenint més que 30,000 rals de sou, assisteixen cada nit a las representacions de la Patti.»

Vaja, que de aixó se 'n diu cantar tan ó més clar que la famosa diva.

Per fi 'l govern ha pres una resolució respecte als fums de Huelva.

Desd'ara la companyia haurá de suprimir una part de las calcinacions qu'efectúa y aquestas quedarán suprimidas totalment a partir de 1891.

Tres anys més de quilotarse... y de aquí tres anys una cosa ó altra quedará suprimida: sinó las calcinacions, la provincia.

Ja tenim a una altra espanyola a la antessala del Cel. Es una valenciana que sigué monja y 's deya Sor Inés de Beniganim.

De un quan temps ensá, lo cel s'está omplint d'espanyols. Al efectuar-se 'l jubileu del Papa se 'n hi van ficar quatre ó cinch de una fornada; y ara hi ha una monja a l'antessala, sense contar lo Pare Claret que tracta de obrir la porta valentse de la Llave de oro.

Ja no falta sinó que canonisin a n' en Sagasta, a n' en Moret y a n' en Martos.

Un quadret de costums, que podria titular-se: L'últim veterano.

S'anomenava Joseph Gali y Fargas y va caure malalt. Lo dia 27 del passat febrer en que la Iglesia católica

y la Iglesia progressista celebran la festa de Sant Bladomero, va morir com un pollet.

En sa agonía no parlava més que del héroe de Luchana.

Dos ó tres días avants, un amich seu li deya:

—Vaja, animat: dilluns es lo sant del avi, y 'm sembla que aquell dia 't vestirás de gala com cada any, y d'alegría 't traurás cinquanta anys y la malaltia de sobre.

En efecte: 'l día 27 en Joseph Gali estava de cos present, vestit ab l'uniforme y rodejat de sa familia y dels seus amichs.

De segur que 'l difunt, a poder, no hauria triat altra mort que la que va tenir. O morir al camp del honor, ó al llit, lo dia del Sant del avi.

Un tal Suarez Bravo que sol ilustrar ab lo seu ingeny las páginas del Brusi, ha escrit una llarga fábula en vers, en la qual compara la imatge del rey ab un lleó que 's deixa llimar las dents y las unglas, y després arrepenit, dona al seu fill los següents concells:

«Demuestren todos tus actos, que las dádivas no sientes: pero tus garras y dientes, esos, guárdalos intactos. Defiéndelos con tesón. nunca en perderlos consentas pues sin esas herramientas, ni hay Monarca, ni hay León.»

Aixis concebeixen aquets intelissos la magestat real: ab unas bonas dents y ab unas unglas ben afiladas.

Aquestos esperits neguitosos van equivocar-se de continent. A dreita lley no havian de neixe a Europa: havian de neixe a Africa.

CARTAS DE FORA —Prevenió feta desde la trona per Mossen Joanet, rector de San Cugat Sasgarrigas: «Als vehins que aquesta Quaresma no vagin a confessar, quan morin no se 'ls donará terra sagrada, ni tocarán las campanas.» Y qué? Economía de temps y de diners: de temps, no anant a confessar; de diners, no havent de pagar l'enterro.

A Mataró s'ha organitzat una tómbola per socórrer a las familias obreras necessitadas. Sobre aquest particular consignarém un fet: las personas més acomodadas de aquella ciutat (carlo-conservadoras) se negan a facilitar objectes; en cambi las menos acomodadas fan verdaders sacrificis pel bon éxit de aquell objecte benéfich.

Va celebrarse días passats una notable vetllada literaria en lo Circul de la Unió Farnense (Santa Coloma) y aquest fet que tant honra a aquella població, ha tret de test als elements carcondas, que en la impossibilitat avuy de treure foch per un altre puesto, lo treuen pels caixals, a riscos d'arbolarse. Recomaném a aquests elements enfutismats, calma, paciencia... y bonas tassas de tila.—Allá, com a tot arreu, va difundintse la ilustració, y quan lo sol surt, las ratas penadas se 'n van a jóch, si no volen caure a terra enlluhernadas.

Un mossen de Calella, las ha empresas desde la trona ab molta furia contra 'ls periódichs liberals, y especialment contra la CAMPANA DE GRACIA, afirmant que 'ls que la llegeixen son indignes de figurar en cap societat. Segons aquest predicador, la gent se divideix en dos categorias: la dels que pensan com ell y la dels que no pensan com ell: aquests últims son uns malvats. Es alló que diu la sarsuela:—«Y muera el que no piense—igual que pienso yo.» ¡Vaya uns tipos!

Lo rector de San Cugat del Vallés está de consolat a conseqüencia de haverse comés una profanació en lo seu rebost. Aquest any va matar dos porchs y 'l rebost estava plé de botifarras, llangonissas y altres embutits, que 's veyan desde 'l carrer, a través de una reixa.—Com van ser robats, ningú s'ho explica, perque la virosta aquesta estava al mitj del local y ab las mans no s'hi arribava. Tal vegada lo que 'l rector creu un robo, no sigué més que un miracle, ja que tan bé de Déu, en plena Quaresma, podia haverlo fet incorrer en pecat de gola.—Lo que al rector lo té més afligit es qu'entre tantas botifarras, llangonissas y garrons, hajan desaparecut també dos tremendos bisbes qu'estavan dibent «menjéme». ¡Perdre un rector dos bisbes! Verdaderament, n'hi ha per desesperarse.

LA QÜESTIÓ D'ORIENT.

UHANT com un carreter, rodejat de cartas y telégramas y trayent lo que 's diu foch pels caixals, lo príncep Fernando de Bulgaria s'está en lo seu despaig del palacio de Sofia, a altas horas de la nit.

—Pues senyor—murmura 'l pobre jove, passejantse a grans passos per l'habitació,—la mèva posició es soberanament divertida.

Si me 'n vaig de Bulgaria, guerra segura; si no me 'n vaig, guerra més segura encara. L'un me fa por perque marxi, l'altre me 'n fa perque 'm quedí... ¿Com ne surto d'aquest pantano?...

Pèga grapada al pilot de cartas que hi ha sobre la taula, y 'n separa una.

—Tè—continua dihent,—aquesta es la que acabo de rebre del govern austríach. «Estimat Fernando: No 't moguis de Bulgaria, ni que t'empaytin a cops d'es-

combra. Es indispensable la seva presència en aquest principat per a la conservació del equilibri europeu.»
Y aquesta—anyadeix agafantne un'altra—me la acaban de remetre ara mateix de Rússia. «Senyor Fernando: Sápiga qu' es un usurpador y un intrús: ja té ordre d'anarsen immediatament d'aquest país si no vol rebre. La seva presència en Bulgaria es un perill constant per a la conservació del equilibri europeu.»
A veure... ¿qué fare?—
Y l'home's posa a meditar.
—¡Calla!—diu després d'un rato.—Ja que ni la lògica ni l'sentit comú poden iluminarme, deixaré la solució d'aquest conflicte a la sort —
Se treu una moneda de la butxaca y anyadeix:
—Ho fare a cap ó creu. Si surt creu, me quedo aquí; si surt cara, me'n vaig desseguida.
Tira la moneda enlayre, y en lo moment que aquesta anava a caure: 's forada l'sostre, surt una ma y la moneda desapareix.

De manera que a ho'as d' ara l' príncep Fernando continua sense sapiguer qué fer.
Y lo pitjor que l' pobre minyó no atina en qui podria ser lo que va deturarli la moneda.
Aixó sol proba lo curt de gambals qu' es lo tal príncep. ¡No coneix aquella ma!
De fixo que tots los lectors l' haurán coneguda.
¿No es veritat que sí?
La ma de 'n Bismarck.

FANTÀSTICH.

M' HAN DIT...

—¿Qué li han dit?—¡Pues poca cosa!
¿Coneix l' alcalde primer, aquell que 'ls días de Corpus roda sempre pèl carrer plé de medallas y cintas, creus y condecoracions, y acut a totas las festas, y va a totas las funcions, y cada dos ó tres mesos fa algún viatjet a Madrid?
¿Lo coneix?
—¡No haig de conèixer!
—Pues ja veurá que m' han dit.

¿Sab que deyan qu' en Sagasta l' estimava tan y tan, que l' tenia per un héroe, per un déu, per un gegant, y que l' havia fet amo. president, duenyó y senyó de tots los que en Barcelona figuran en la fisió, manant que sempre obehissin lo seu omnipotent crit?
¿Ho sab?
—¡No tinch de saberho!
—Pues miri lo que m' han dit.

¿No está enterat de las infulas que l' home anava gastant, fent veure que no's mouria may més de la casa gran, fins que li dongués la gana, ó la vara li can-és, ó estés tip de donar xeflis y d' inaugurar carrés y posar primeras pedras y aná en cotxe dia y nit?
¿N' está enterat?
—Y de sobras!
—Pues veji lo que m' han dit.

¿No ha llegit en las columnas d' alguns periódichs locals que l' nostre arcaide era l' ídol de las regions oficials; que allí estavan contentíssims d' aixó de la exposició, y que la vara que empunya, mentres manés la fisió, sempre en sas mans brillaria igual que un ceptre florit?
¿No ho ha llegit?
—¡Mil vegadas!
—Pues escolti l' que m' han dit.

Sembla que 'ls vents que bufavan han mudat de direcció, y que lo qu' era carinyó s' ha anat tornant repulsió. Sembla que las simpatias poch a poch s' han refredat y que ja hi ha gent que parla ab certa severitat. Sembla que ja 's modifcan las cartas que s' han escrit y que...
¿Qué? ¡A veure si acaba!
—¡Prou! Miri lo que m' han dit.

M' han dit que l' pobre don Paco no es avuy lo qu' era avants, ni figura ja entre 'ls ídols, ni entre 'ls déus. ni entre 'ls gegants. M' han dit que al últim don Praxedes, de mica en mica, ha comprés que l' home de las patillas no es fusionista ni res. Y m' han dit qu' es bastant fácil que un día, al saltar del llit, don Paco...
—¿No sigui arcaide?
—¡Just! Aixó es lo que m' han dit.

C. GUYÁ.

EN LO MANICOMI DE SAN BOY.

¡Llegeixen lo *Diari de Barcelona* del dimars a la tarde, jo 'ls juro que s' enternirán, y si no s' enterneixen serà que tindrán insensibilisats los órganos del enterniment.

Se tracta de las festas donadas a San Boy (precisament a San Boy!) en obsequi del eminent orador Sr. Varela.

Lo Sr. Varela es com lo sol, que brilla per tot arreu: lo mateix en los continents qu' en las raciones; igual en las ciutats qu' en un recó de poble de escassa importancia. Lo sol té sempre 'ls raigs a punt; lo senyor Varela hi té 'ls discursos. San Boy va tenir l' honra de albergarlo lo diumenje y una part del dilluns, en companyia de alguns amichs y representants de la premsa, entre 'ls quals s' hi contavan lo Sr. Perillán Buxó y l' redactor del *Brusi*, autor de la ressenya.

Se celebrá entre otras festas un dinar en lo Manicomi, servit pèl reposter Sr. Sagarra y pèl cuyner del establiment.

Y l' *Brusi* s' encarrega de donar compte dels principals brindis que 's pronunciaren al destaparse l' *Champany*.

Los inaugura l' director del Manicomi, que brindá per una cosa impossible: la prosperitat del establiment y la prompte curació dels alienats que allí s' albergan. No troban que si 'ls bojos se cuessin lo Manicomi hauria de tancar-se? Aixó per de contat, a no ser que Déu obrés un verdader miracle.

Lo qual hè podria ferho, may siga sinó per correspondre als fervorosos brindis del Sr. Perillán Buxó y del Sr. Varela.

Al arribar a aquest punt, deixo la paraula al *Brusi*:
«No faltó tampoco un brindis a las virtuosas Hermanas de la Caridad bajo cuyo cuidado se halla el establecimiento, y fué pronunciado por el Sr. Perillán Buxó quien lo empezó elogiando el buen acuerdo que se habia tenido de servir tan exquisito banquete sin faltar en lo más mínimo al precepto de la Iglesia, que en tiempo de Cuaresma prohíbe promiscuar en las comidas»

Las austeras prácticas de la Iglesia refugiadas en un manicomi y enaltidas per en Perillán Buxó!... Vaja, diguin lo que vulguin; lo món no está tan perversit com suposan. ¿Quant s' hi juzgan que si no saltres los no-tres descendents venerarán en los altars a un Sant Eloy Perillán com una casa? Sant Eloy Perillán, advocat contra l' peccat de prosmicuaçió.

Continúa l' *Brusi*:
«Esta alusión del Sr. Perillán Buxó fué acogida con una atronadora y nutrida ¡nutrida! ¡de carn ó de peix! salva de aplausos.»

«De este brindis tomó pie l' Sr. Varela para dedicar conmovedoras frases, que arrancaron lágrimas a los concurrentes (¡quina manera de mullar toballons!) para enaltecer la inmensa caridad cristiana de las Hijas de San Vicente de Paul que con angelical cariño cuidan a los pobres locos.» «Yo señores, dijo, soy cristiano, soy católico y nunca durante cincuenta y tantos años de vida me he olvidado al acostarme, de elevar mi corazón a Dios, en fervorosa oración.»

Ja ho veuen la religió de nostres majors cada dia progressa, sense que per aixó la ciencia quedi endarrerida.

Pues aquell principi fisiológich de que l' medi ambient obra de una manera poderosa sobre la naturaleza humana, queda plenament confirmat una vegada més.

No perdin de vista que 'ls brindis referits van ser pronunciats precisament en un Manicomi.

P. DEL O.

l' arquebisbe de Tarragona, en un moment de mal-humor, ha agafat lo báculo ab las dos mans, y ¡flis! ¡flis!... ¡garrotada de cego, y qui rebí que plori!

Las emprén contra l' ensenyansa oficial calificantla de tiranía del error y de la immoralitat, y afegeix que pecan mortalment

los qui concorren a las escuelas laicas, los qui contribueixen a sostenirlas y hasta 'ls que proporcionan locals ahont establirse.

«Aquets, diu, pensan burlarse de Déu; pero al fi Déu se burlará d' ells»...
¡Un Déu burlata!... ¡Es lo que hi havia que veure!

Després arremet contra l' món, que avuy, diu, no té més passió que la de gosar. Tothom ambiciona elevarse y disfrutar.

«Penetrém, afegeix, dintre de una de las familias de món, y veuréu que allí tothom está desassossegat, que allí no's parla més que de divertir-se, de menjar lo millor que 's juga; de tenir diners pera poderse proporcionar la major cantitat possible de regalos... etc., etc.»

Dispensim, Sr. Arquebisbe, dispensim. Vostra Ilustrissima, sense saberho, sense adonarse'n, en lloch de pintar una cosa del món, ha pintat de maestra la morada de un capellá.

Allá, en efecte, no's parla més que de missas, ó de llunas ó de pessetas, que tot es lo mateix: lo rebost está sempre bèn provehit; de la cuyna s' exhala sempre una deliciosa olor de carn rostida, y la majordona una miyonassa guapa y frescal, passa la major part del dia fent aixamplas a la sotana del seu amo.

Per lo tan una altra vegada deixi tranquilas a las ovelles, y emprénguilas de ferm contra 'ls rebadans que las escorxan y se las menjan.

Objecte del viatge del Duch de Montpensier, segons lo corresponsal de un periódich:

«Tenir ocasió de veure ab sos mateixos ulls si l' nen rey Alfonso XIII disfruta de tanta salut com ell li desitja, ó si está malalt ó delicat com alguns afirman.»

¡Oncle carinyós!
Y si aixó d' oncle no 'ls agrada prou, ho dirém en castellá:

—El Duque de Montpensier es un buen tío.

Llegeixo:
«S' ha firmat una real ordre, concedint lo títol de Real Club al de regatas de Barcelona.»

¡Aisa amigo! ¡Quina sort!
Lo club de regatas porta uns sis anys d' existencia y l' fan real.

Es de creure que de aquí a 24 anys, al menos lo farán pesseta.

Los metjes que visitan a n' en Sagasta, li han aconsellat un cambi d' ayres.

O en altres termes: agafi l' trastets y vágissen a passejar.

A Zamora hi ha un poble anomenat Donadillo. Y a Donadillo hi ha rector y además hi havia mestre.

Dich que hi havia mestre, porque ara com ara no n' hi ha, desde que l' rector va suprimirlo de un tiro.

Aixis ho conta l' telégrafo.
¡Vivan los rectores de rumbo que ab las mateixas mans agafan lo salpasser y l' escopeta, y ab lo mateix brillo matan a un mestre y li cantan las absoltas!

En Mazzantini ha representat una comedia en un teatro de Mejjich.

Un home que mata toros, escriu prólechs, pronuncia discursos y representa comedias es un talent universal. Ab molta rahó diu un periódich de Madrid:

«Si 'ls reformistas coneguessin bé 'ls seus interessos, li otorgarian la tercera jefatura del partit.»

Dintre de poch se reunirá a Madrid una Assamblea pública del gran Orient nacional d' Espanya.

¡Apa predicadors, comensin a esmolrar la llengua!
No será mal que diguém que mentres duri la tal Assamblea, cap persona devota surti de casa seva, per no exposarse a que qualsevol *flac-masó*, se la menji de una bocada.

Perque mirin que aixó de que 's reuneixi públicament tota la Masoneria fa esparverar.

Y no hi ha res que fassi millor caldo que un devot ab pell de gallina.

Diu un periódich que ha fugit un inspector de higiene de aquesta provincia, emportantse 'n la friolera de 5000 duros.

En aquest cas lo més higienich es anarse 'n a pendre 'ls ayres.

Una anécdota respecte a n' en Montero Rios. Sortia de missa, quan va acostarseli un venedor de periódichs oferintli un diari que publicava l' seu retrato.

—Senyor, senyor, li deya l' xaval sense coneixre l', cómprim lo retrato de 'n Montero Rios.

Y l' célebre canonista, mirant lo retrato, li respongué:
—No, noy, no: es massa lleig.

Llavors lo xicot mirantlo fit a fit, doná mitja volta exclamant:
—Arri allá!... Més lleig es vosté.

En Sol y Ortega a Madrid ha pronunciat un discurs, lo qual si llegeix en lo següent concepte:

«La patria no es solamente el suelo que pisamos:»
Un regidor, company de 'n Sol:

—Té rahó en Joanet; lo que trepitjém no es la patria; son los tarugos.

Diálech entre fusionistas:
—Vols dir qu' en Sagasta está malalt?
—Ca, home, ¿qué ha d' estar?
—Y pues que fá, tants días al llit?..
—Qué vols que fassi: cova la crisi.

Lo Papa s' ofereix a servir d' árbitre, arreglant las distintas qüestions pendents y que puguin surgir entre las potencias.

La idea del Papa es digna de aplauso... y al mateix temps redunda en benefici de la iglesia:

Perque, lo que deya un rector:

—Suprimidas las guerras, tothom se moriria pel seu natural, y per consegüent hi hauria més funerals y més enterros.

Dilluns passat los carlins de Barcelona van celebrar un funeral per l' etern repós dels héroes de la boyna morts en campanya.

L' acte va realitzar-se en la iglesia de la Mercé, al costat de la Capitanía general del exèrcit que va espavilarlos.

Los carlins son com los rumiants, remugan sempre, y las castanyas que van menjar durant l' última guerra civil, cada any los hi tornan a la boca.

PARTES TELEGRÁFICHES.

Madrid, 2.

La trepa ministerial va anant de mal en pitjò; en Sagasta no está bò y en Martos está malalt. Si la epidemia camina, al fi imperará 'l criteri de formá un nou ministeri de doctors en medicina.

Sant Petersburg, 2.

Continúan las corrents pacíficas augmentant... y 'ls russos van continuant armantse fins a las dents.

Roma, 2.

Segueixen arribant collas de gent, movent esbalot: ara poch han vingut xinos, indis... fins moros y tot. Moltes beatas, quan s' enteran de que 'l nostre Papa reb als moros, diuhen, senyantse: —¡Jesús, María, Joseph!

Venecia, 2.

Don Carlos está sufrint bàrbarament dels caixals: avuy l' han anat a veure tres ó quatre manascals.

Diàlech entre amichs:

—Arturo, m' han dit que ja no vivias ab la teva dona.

—¿Es cert?

—Certísim.

—¿Y aixó?

—Ns hém separat.

—¿Per algun motiu grave?

—Y tan grave. Ja sabs que l' adorava ab deliri....

Donchs vaig saber que m' enganyava.

—¿Y ab qui, si pot saberse?

—Ab lo meu metje. Al principi vaig sufrir extraordinariament... ¡L' estimava tant! Pero ara estich ja radicalment curat.

L' amich ab molta sorna:

—¡Y després dirás que no créus en la medicina!

Fa algun temps la Càmera francesa s' ocupava de una proposició de ley presentada per un diputat que tendia a la supressió del desafío.

Formavan part de la comissió encarregada de formular dictamen, dos diputats que no 's podian veure ni en pintura.

En una de las sessions de la comissió, van trabarse de paraulas:

—Vosté es un insolent.

—Me donará compte de aquest insult.

Lo president de la comissió:

—Calma senyors.... y no perdin de vista qu' estém tractant de la abolición del desafío.

Un dels contrincants molt ayrat:

—Lo desafío podrá suprimirse quan nos haguém romput la crisma.

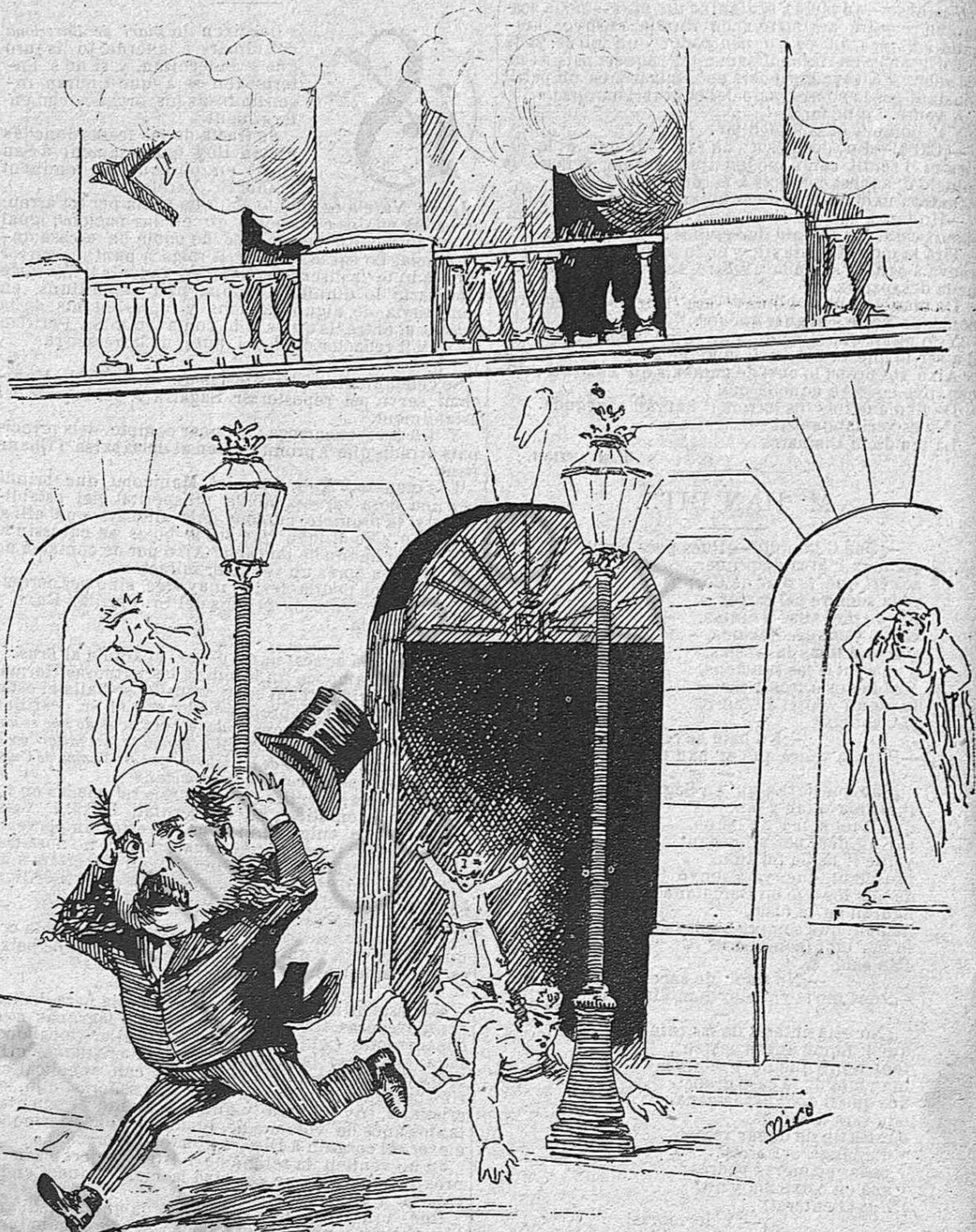

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Cas-tell-de-fels.
2. ANAGRAMA.—Algun-Angul-Ungla.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Los cantis de Vilafranca.
4. GEROGLIFICH.—Tota cosa alta tombada sempre es petita.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Suter Furor y C.; R. Castellá, Pau de las timbalas y J. P. L.; n' han enviadas 3; Un Graciós y J. F. Camps; 2; Pepe Ramogosa, y 1 no més Ego Sum y Xafa gats.

LA EXPLOSIÓ.

Ans de la Exposició hi ha hagut ja una explosió que ha causat mals en excés.

Ja a la desgracia s' apresta: la grossa no es pas aquesta: la grossa vindrá després.

ENDEVINALLAS

XARADA.

—Pepet, ¿vol ferme un favor?
—Ja ho sab hu-dos, donya Agneta.
—Pues dongui a la Francisqueta aqueix bonich mocador.
—Es hermos. ¿Qui ters brodat vosté ó la senyora Estrella?
—Cap dels dos, dos jo, dos ella; en Grau de Tot l' ha enviat.

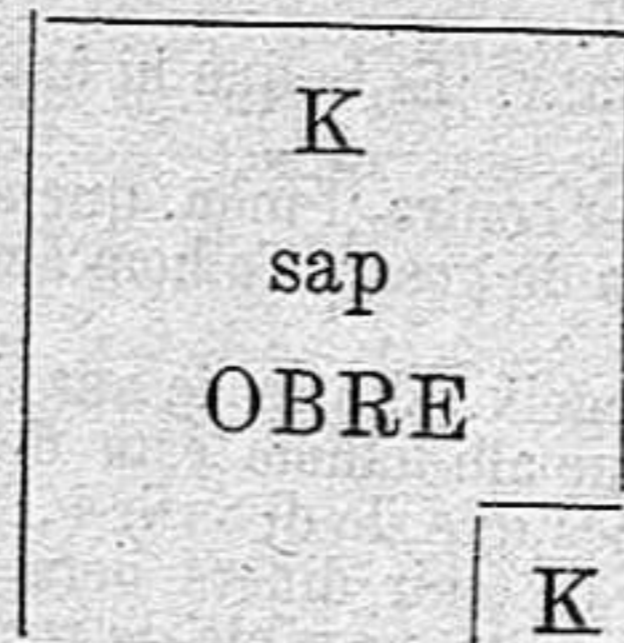
RAMON PATROBELFO.

ANAGRAMA.

Quan tinguis la roba tot vas al teatro Principal y compras una total que ha de ser pel meu nebot.

S. PITARETA

GEROGLIFICH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Mata-guapos, Fam, Miseria y C^a, Pepe Ramogosa, R. D., B. B. R. Lleó, Dr. Tranquil, Matias de la Sagrera, L. Lopez y Lopez, E. M. Llauneret, Rapa-Raps, Dos enamorats, Joan de l' Hort, Pepet de la Marieta, Emilia, B. Jaqué, Andaluz, Jota Erre Esse, Llamps y Trons y A. Llimoner: Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans Saldoni de Vallcarca, Geroni de la Bordeta, A. Gibert, Suter Furor y C.^a, J. M.ª Bernis, Pepet d' Esplugas, Aguilera, Simón de Lourdes, J. T. Anguila, Paquito, Angel de la Guarda, Marangy, F. Abril, Ego Sum, Ramón Castellá y J. Staramsa: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadà J. Cap: Insertarém alguna cantarella.—A. B. Reus: Se 'ns fa tan-extrany lo que 'ns conta que no podem donarhi crédito: será precis que la ressenya vinga tota en un sol paper y suscrita per una firma coneguda y que 'n respongui.—A. Gelas: Està millor que 'ls anteriors; pero té escàs relléu y no 'ns serveix.—Linet del Pont: No va prou bé.—J. M. Amor: Es llarch, difús y poch nou.—Pepet del Carril: Envihi alguna cosa de interès general; ja véu vosté que una polémica encare que sigui festiva no interessa.—Un que ho va veure: Deixi que la qüestió l' arregli 'l jutje.—P. Colpk: Ab lo que 'ns envia vosté estém escamats: algu va observarnos —y tenia rahó—que alguna cosa estava copiada.—J. Ayné Rabell: Verificat l' estreno 'n parlarem; per anunciarho va fer un dia tart.—V. Tarrida: Esta bé.—J. Hernandez y Un belluguet: Ja ho saben.—J. F. Gavires: Los epigramas son agafats pels cabells y no resultan graciosos.—Pik-Tik-Crik: Encare que ben versificat, és molt flúix.—Candor Salame: Contestém afirmativament a sas dos preguntas.—Hamlet: Encare no va prou bé.—Mister Stanislas: Aprofitarém alguns llampechs.—Petrus: La poesia está bé.—E. Vilaret: Lo sonet no resulta prou decorós.—E. Sala: Hi ha progrés; pero encare no van.—Picia, Adam y C.: Los versos resultan plens de ripis.—Sisaret dels Lligats: Envihi lo que vulga a la botiga y allà 'ns ho donaran.—D. Mont: Los versos son molt incorrectes.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

J. SOLEY.